

Antidogma - Kennedy meggyilkolása és a nem létez? lobbi II.

2013 december 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

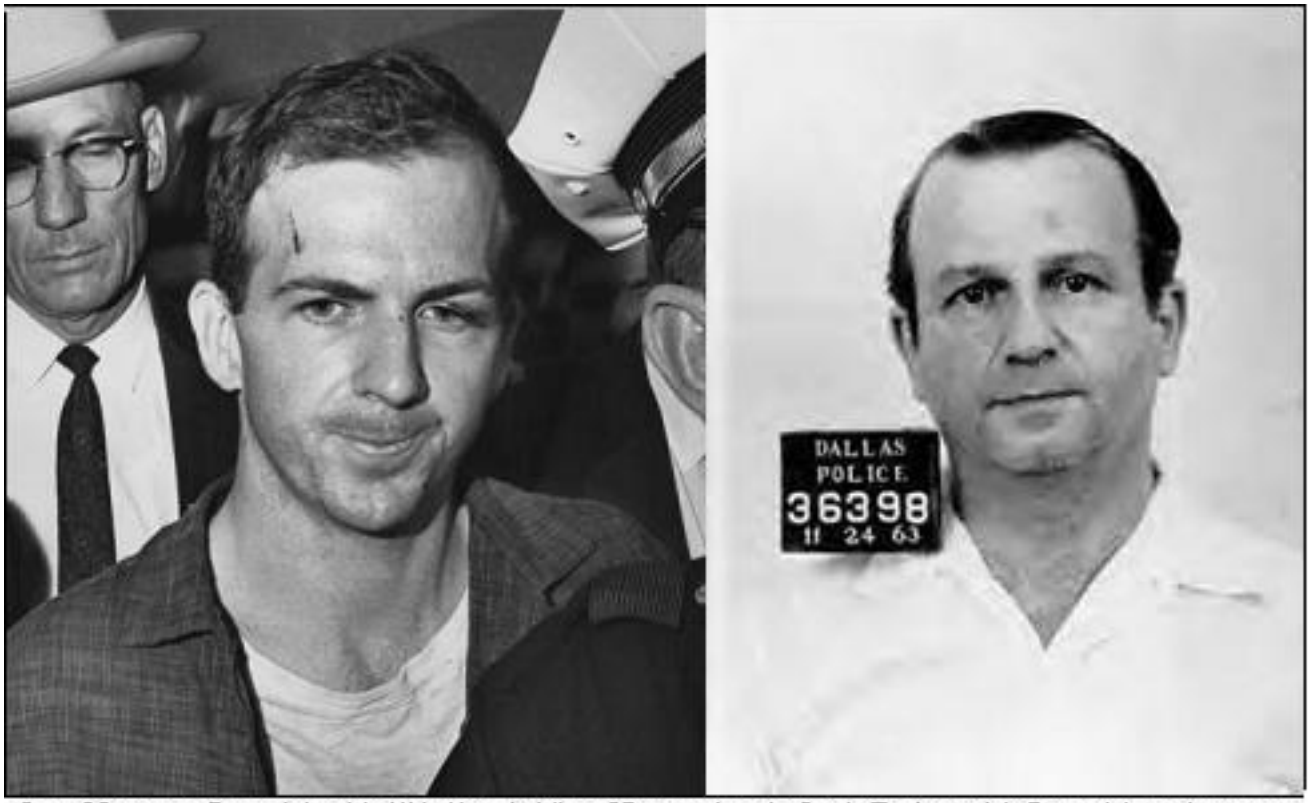
Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Mivel Kennedy tovább fokozta a nyomást Izrael titkos atomfegyverkezési programjának feladása érdekében, Ben-Gurion inkább megvált a posztjától. Az amerikai elnök azonban nem kímélte az új izraeli miniszterelnököt, Lévi Eskólt sem.

Avner Cohen szerint világosan az értésére adta, hogy az USA Izrael iránti elkötelezettségét és támogatását „komolyan veszélyeztetheti”, ha az izraeli vezet?k nem szolgáltatnak „hitelt érdeml? információkat” a nukleáris téren kifejtett er?feszítéseikr?l.

Kennedy kérése példátlan volt, és valójában sokkal inkább ultimátumnak t?nt. „Kennedy levele válságközeli helyzetet teremtett Eskól irodájában”, írja Cohen. JFK meggyilkolása tehát közvetlen hatással volt az amerikai cionista lobbira, az USA közel-keleti politikájára és Izrael militarizálódására egyaránt. A „cui prodest” posztulátuma ismét beigazolódott.

Lee Harvey Oswald, aki állítólag lelőtte Kennedyt és Jack Ruby, aki Oswaldot ölte meg

Alig egy évtized múlva az Izrael-lobbi már úgy elhatalmasodott Amerikában, hogy William Fulbright demokrata párti szenátor egy tévém?sorban kondította meg a vészharangot miatta: „Izrael ellen?rzi az Egyesült Államok szenátusát: tagjainak nagy többsége, mintegy 80 százaléka feltétel nélkül támogatja Izraelt; mindazt, amit Izrael akar, meg is kapja. Megdöbbent?, amilyen mértékben a zsidók ellen?rzik a médiumokat, és az a gát, amelyet a Kongresszusban kiépítettek. Itt a zsidó befolyás teljesen uralja a terepet, és csaknem lehetetlen megkapni a Kongresszustól valamit, amit nem támogatnak” (Face the Nation / CBS, 1973. április 15.). Szavainak utóbb republikánus képvisel?kollégája, Paul Findley adott súlyt azzal, hogy elmondta: „Elnökválasztási kampánya során egy New York-i zsidó csoport felajánlotta Kennedynek, hogy fedezik a kampányköltségeit, ha engedi, hogy ?k alakítsák a közel-keleti politikáját. ? azonban nem egyezett bele. (…) Elnökként csak korlátozott támogatást nyújtott Izraelnek” (Washington Report on Middle Eastern Affairs, 1992. március).

Michael Collins Piper végkövetkeztetése szerint „a mérleg a következ?: John F. Kennedy szilárdan elhatározta, hogy megakadályozza Izraelt az atombomba gyártásában. Lyndon B. Johnson egyszer?en az ellenkez? irányba fordította tekintetét. JFK halála tehát jótékonynak bizonyult Izrael nukleáris ambíciói számára, ahogyan a bizonyítékok mutatják”.

Piper elméletét a dimonai létesítmény katonai jellegét leleplez? és ezért Izraelben 18 év börtönre ítélt Mordeháj Vanunu atommérnök is osztja, világosan azzal vádolva a Moszadot, hogy meggyilkolta Kennedyt. Utóda, a vietnami háborúba belegabalyodott, könnyen befolyásolható Johnson már csak egy tehetetlen báb volt Izrael és amerikai cinkosai kezében. 1965 januárjában például elsüllyesztette az Izrael ellen is kemény atomsorompó-er?feszítéseket szorgalmazó Gilpatric-jelentést, mert tartott az amerikai zsidók reakciójától. Richard Nixon azonban még nála is továbbment a cionista entitással való kollaborálás útján, nem véletlenül nevezte Golda Meir izraeli

miniszterelnök „Izrael valaha volt legjobb barátjának”.

Avner Cohen Israel and the Bomb cím? könyvének recenziójában Reuven Pedatzur katonai elemz? elismeri, hogy „JFK amerikai elnök meggyilkolása brutálisan véget vetett az amerikai adminisztráció masszív nyomásgyakorlásának Izrael kormányára, hogy ez utóbbi fejezze be az atomprogramját. (…) Kennedy nagyon világosan megmondta az izraeli miniszterelnöknek, hogy semmiképpen sem fogadná el Izrael atomhatalommá válását”. Pedatzur így folytatja: „Ha Kennedy életben maradt volna, kétséges, hogy ma Izrael a nukleáris opció birtokosa lenne” (Ha’aretz, 1999. február 5.).

Cohen könyve, amely tehát meger?síti a zsidó állam és Kennedy közötti konfliktus tényét, bombaként robbant Izraelben, leleplezései az ország vezet? napilapja szerint „szükségessé tennék Izrael egész történelmének az átírását”. A szerz? f? tézise, hogy az izraeli atombomba kérdése kapcsán egy szentháromság érvényesül: a homály mint hivatalos politika, a cenzúra mint kényszerít? er? és a tabu mint társadalmi magatartás. Ahogyan Cohen teljes joggal megállapítja, jelenleg Izrael az egyedüli atomhatalom a nyolc közül, amely homályba burkolja ezt a képességét. Mindez különösen aggasztó annak tudatában, hogy „az izraeliek lényegében készek lennének szükség esetén felrobbantani a világot, önmagukat is beleértve, ha arab ellenségeik legy?zéséhez ezt kellene tenniük” (Seymour M. Hersh, The Samson option: Israel’s nuclear arsenal and American Foreign Policy, Random House, 1991).

Egy jogállamban a törvények mindenkire vonatkoznak. Legalábbis ezt gondolta a már említett William Fulbright, az amerikai szenátus külügyi bizottságának elnöke, akit megdöbbentett az a tény, hogy a Zsidó Ügynökség által létrehozott Amerikai Cionista Tanácsot (AZC) az érvényben lév? jogszabályokkal ellentétben nem egy „idegen kormány ügynökeként” regisztrálták. Ezért 1962-ben szenátusi meghallgatásokat tartott az anomália felderítésére.

Emlékeztet?ül: ekkoriban JFK volt az államf?, fivére, Robert Kennedy pedig az igazságügyi miniszter. A szenátusi vizsgálat eredményeként 1963 októberében – vagyis egy hónappal Kennedy elnök meggyilkolása el?tt – az igazságügyi tárca azt követelte, hogy a cionista tanácsot „külföldi ügynökként” vegyék nyilvántartásba. A körülmények szerencsés összejátszása (?) folytán azonban ad acta került az ügy. Kennedy halála kétszeresen is Izraelnek kedvezett, amely így az atomprogramjával kapcsolatos indiszkrét kérdez?sködést éppúgy megúszta, mint az amerikai adminisztráció szívébe plántált dárdahegye (az AZC) idegen ügynökként való regisztrációját.

1963 november 22 Dallasban, a Kennedy elnök lelövése előtti percek.

Ilyen véletlenek vannak? Egyes megrögzött konspiracionisták kételkednek ebben. Izrael végül kikecmergett a darázsfészekb?l. Egy államf? meggyilkolása árán. JFK halála az amerikai kormány átalakítását eredményezte, és fivére megvált az igazságügyi tárcától. Az „idegen ügynök” stigma elkerüléséhez a cionista tanács nevet változtatott: immáron bels? lobbivá maszkírozva Amerikai-Izraeli Közügyek Bizottsága (AIPAC) néven koordinálja azt a több tucat szervezetet, amelyek azon ügyködnek, hogy az amerikai politikai környezetet egy idegen állam érdekében befolyásolják. A jelek szerint igen eredményesen.

(Folytatjuk)

Gazdag István - demokrata.hu

www.flagmagazin.hu - Egy Jobb magazin az Értékek mellett!

Ajánló